Прощай, коханий ляше-друже!
Час розістатись настає.
А як болить, як б'ється дуже
Від туги серденько моє.

Одно гадали ми з тобою,
Шукали одного шляху,
І от зійшлись в тюрмі з собою,
Найшли недоленьку лиху.

Мир чарівничої омани
Пред нами птахом зник давно:
Неволя вічна та кайдани —
То нам судилося одно.

Але ж і ту судьбу шалену
Не довелось ділити нам:
Ти — за Байкал, а я — за Лену,-
Розтечемось по чужинам.

Хто зна: чи вернеться спромога
До праці стать за все святе,
А чи навік тяжка дорога
Колючим терном заросте?

Отак-то, голубе мій, ляше!
Тобі — рудник, мені — тайга...
Та не належить серце наше
До пут утисника-врага.

Віддавна руки нам невільні,
Душі ж неволя не скує;
Єднають нас змагання спільні,-
Хто їх хортами зацькує?

Не кривда п'яного магната,
Не заздрість жирного ксьондза, —
Нас порушає проти ката
Журби вселюдської сльоза.

В чаду скаженого прокляття
Потоком кров лили батьки;
Той час минув: ми рідні браття,
Ми — нерозлучні бояки.

За що ж? За те, щоб духом згоди
Все понялося між людьми,
Щоб наші змучені народи
Так побраталися, як ми!

' До Б. С — го. Вірш присвячений Броніславу Сєрошевському —— товаришеві П. Грабовського по засланню.